

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **PPSU, s. r. o.**, se sídlem Štefánikova 546, Vysoké Mýto, zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2014, č. j. KrÚ 60526/2014/ODSH/12, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 2. 12. 2015, č. j. 52 A 108/2014 – 81,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozhodnutí městského soudu a jemu předcházející rozhodnutí žalovaného

[1] Rozsudkem ze dne 2. 12. 2015, č. j. 52 A 108/2014 – 81, krajský soud zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 30. 9. 2014, č. j. KrÚ 60526/2014/ODSH/12, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litomyšl ze dne 16. 7. 2014, č. j. MěÚ Litomyšl 19831/2014, jímž bylo rozhodnuto, že se stěžovatelka jako provozovatelka vozidla (reg. zn.: X) dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že

nezajistila, aby při užití předmětného vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, k čemuž došlo tak, že dne 27. 3. 2014 v 15:00 hodin nezjištěný řidič výše uvedeného motorového vozidla na ulici Vodní Valy v Litomyšli (u čp. 22) porušil ustanovení o časově omezeném stání vyplývající z dopravní značky IP 13b (Parkoviště s parkovacím kotoučem), která označuje parkoviště, na kterém řidič musí při začátku stání umístit kotouč viditelně na vozidle a nastavit na něm dobu začátku stání, kterou nesmí až do odjezdu měnit, čímž se nezjištěný řidič motorového vozidla dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, v návaznosti na porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla stěžovatelce podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, v návaznosti na § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, uložena pokuta ve výši 1500 Kč a současně jí byla na základě § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

[2] V odůvodnění rozsudku se krajský soud nejprve zabýval žalobní námitkou neplatnosti plné moci udělené stěžovatelkou společností FLEET Control, s. r. o., která za ni činila ve správním řízení veškeré úkony, což bylo rozhodné pro posouzení zákonnosti vedeného správního řízení. Krajský soud zrekapituloval, že v předmětné plné moci je uvedeno, že byla udělena podle příslušných ustanovení občanského zákoníku, přičemž je dále zřejmé, že tato byla podepsána dne 12. 5. 2014 a téhož dne doručena správnímu orgánu, tedy že byla doručena správnímu orgánu před zahájením správního řízení o správním deliktu. Z obsahu plné moci je však podle krajského soudu nepochybné, že se vztahovala právě k řízení o správním deliktu stěžovatelky, neboť je zde uvedena spisová značka věci a také je zde výslovně uvedeno, že se plná moc vztahuje na celé řízení o správním deliktu. Krajský soud k tomu poukázal na § 37 odst. 1 větu druhou správního řádu a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 8 Azs 16/2007 - 158. Podle krajského soudu bylo třeba vycházet z textu plné moci a případně i z následného jednání zmocnitele a zmocněnce v průběhu správního řízení. Krajský soud přitom z textu plné moci považoval za prokázaný právní vztah zastoupení mezi stěžovatelkou jako zmocnitelem a společností FLEET Control, s. r. o., jako zmocněncem, k jednání před správním orgánem pro zcela konkrétní správní řízení, a to ke všem úkonům dle správního řádu. Vůle zmocnitele byla naprosto zřejmá a uvedení nepřipadného odkazu na občanský zákoník nemohlo tento výklad zvrátit. K právní otázce, zda bylo možné udělit plnou moc pro správní řízení před jeho zahájením, krajský soud vyhodnotil, že takto postupovat lze, přičemž zastoupení vzniká okamžikem zahájení příslušného správního řízení. Sdělení o zahájení správního řízení pak bylo dle krajského soudu správně doručeno společnosti FLEET Control, s. r. o., neboť správní orgán již disponoval plnou mocí pro celé správní řízení. Zahájení řízení a zastoupení stěžovatelky zmocněncem tudíž nastalo v jeden okamžik. V průběhu správního řízení pak byl ve prospěch stěžovatelky činný uvedený zmocněnec, a to i ve vztahu k doplnění odvolání. Popsaná pasivita stěžovatelky a aktivita společnosti FLEET Control, s. r. o., tak potvrdila její úmysl být zastoupena touto společností. Krajský soud proto uzavřel, že žalobní námitka týkající se neplatnosti plné moci není důvodná a stejně tak nemohou být důvodné ani žalobní námitky navazující, tj. námitka neúčinnosti doručování společnosti FLEET Control, s. r. o., a námitka absence poučení stěžovatelky o právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Doručováno bylo totiž zmocněnci stěžovatelky v souladu s § 34

pokračování

odst. 2 správního řádu, včetně sdělení o zahájení správního řízení, které obsahovalo poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

[3] Pokud jde o námitku, že podezření ze spáchání přestupku bylo odloženo záznamem o odložení věci, ačkoliv správní orgán I. stupně měl podle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu pokračovat v šetření přestupku, pak krajský soud konstatoval, že stěžovatelka byla k podání vysvětlení vyzvána již v poučení výzvy k úhradě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Je přitom obecně na správním orgánu, aby se řídil zásadou obsaženou v § 3 správního řádu, tedy povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu (tj. zásady zákonnosti), přičemž ve vztahu ke konkrétnímu správnímu deliktu je rozsah zjišťování skutkového stavu přestupku výslovně stanoven v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Stěžovatelka v daném případě nevyvinula součinnost ve smyslu uvedení totožnosti osoby řidiče, k čemuž byla řádně vyzvána. Za nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku zároveň nelze považovat pátrání po osobách používajících vozidlo pomocí silničních kontrol policie. K tomu krajský soud odkázal na právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 22. 10. 20015, č. j. 8 As 110/2015 – 46. Jestliže tedy správní orgán I. stupně zahájil správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla z důvodu, že věc byla podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), odložena, byl tento postup v souladu s § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgány tak podle krajského soudu při zjišťování skutkového stavu žádnou zákonnou povinnost neopomenuly.

[4] Krajský soud k žalobní námitce, že nebylo prokázáno parkování vozidla v „*působnosti*“ dopravní značky IP 13b (Parkoviště s parkovacím kotoučem), uvedl, že ačkoli bylo blanketní odvolání doplněno, byla v něm uplatněna jako jediná námitka absence ústního jednání, aniž by stěžovatelka zpochybnila, že místo, kde vozidlo parkovalo, nepodléhalo tomuto dopravnímu značení. Tuto námitku, kterou stěžovatelka vznesla až v rámci soudního řízení, krajský soud vyhodnotil jako přípustnou, avšak účelovou. Proti hlídce městské policie nebyly stěžovatelkou vzneseny žádné námitky, proto nebylo důvodu, proč by ohledně této okolnosti nemohly správní orgány vycházet z informací od městské policie, jež byly doloženy fotografiemi. Nebyl tak rozumný důvod předpokládat, že policejní hlídka umístila výzvu řidiči vozidla, které parkovalo mimo dosah dotčené dopravní značky. V tomto kontextu krajský soud odkázal na závěr Nejvyššího správního soudu o nadbytečnosti výsledku zasahujícího policisty, který byl zaujat ve skutkově obdobné věci v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46.

[5] Co se týče námitky absence ústního jednání ve věci, na němž by bylo provedeno dokazování za její osobní účasti, kdy toto své procesní právo odvozovala z ustanovení čl. 6 odst. 1, odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“), jakož i z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, krajský soud uvedl, že ve věci správního deliktu není dána obecná zákonná povinnost konat ústní jednání. Vztah správního řízení o správním deliktu a čl. 6 Evropské úmluvy je přitom objasněn v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46. Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní

jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. V dané věci s ohledem na jednoduchost skutku a jednoznačnost podkladů pro vydání rozhodnutí (tj. oznámení o správním deliktu včetně fotodokumentace), když stěžovatelka nic nenavrhl, bylo rozhodnutí bez nařízení ústního jednání v souladu se zásadou procesní ekonomie. Ústní jednání totiž nebylo nezbytně nutné ke splnění účelu řízení ani k uplatnění práv účastníka.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[6] Stěžovatelka proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě kasační stížnost opřenou o § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Nejprve stěžovatelka namítla, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku, k jakým jednáním byla společnost FLEET Control, s. r. o., jako její zmocněnec, oprávněna, když byla plná moc udělena podle § 161 a § 166 zákona č. 89/2012 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Společnost FLEET Control, s. r. o., nebyla oprávněna k přijímání doručovaných písemností, a proto není pravdivý závěr správních orgánů, resp. krajského soudu, že byla stěžovatelka vyzvána k seznámení s podklady pro rozhodnutí a poučena o svých procesních právech. Institut zmocnění dle občanského zákoníku a správního řádu je co do rozsahu odlišný. Zásadní odlišnost je zejména v doručování písemností, neboť zatímco zmocněnci ve smyslu správního řádu se písemnosti doručují, zmocněnci právnické osoby ve smyslu občanského zákoníku se písemnosti nedoručují, a doručují se zmocniteli (tj. obchodní společnosti) do datové schránky.

[8] Podle tvrzení stěžovatelky krajský soud také nesprávně hodnotil postup správního orgánu I. stupně, který nezákonně odložil věc přestupku, když vydal výzvu k úhradě určené částky, avšak následně v rozporu s § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu nepokračoval v šetření přestupku. Správní orgán je povinen po oznámení přestupku vyhotovit a doručit provozovateli výzvu k úhradě určené částky. V této musí být obsaženo poučení o možnosti písemně sdělit řidiče vozidla. I v případě, že provozovatel vozidla k poučení o možnosti sdělit identitu řidiče tuto písemně správnímu orgánu neoznámí, musí správní orgán dle § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu pokračovat v šetření přestupku, neboť tak zákon stanoví. Rozhodné pro posouzení věci tak podle stěžovatelky je, zda správní orgán „pokračoval v šetření přestupku“, či nikoli. Stěžovatelka zastává názor, že úkonem, který správní orgán I. stupně v daném případě mohl a měl učinit, byla výzva k podání vysvětlení provozovatele vozidla, neboť ten má zákonnou povinnost vědět, kdo jeho vozidlo řídil. Stěžovatelka byla právě absencí zákonného postupu správního orgánu I. stupně krácena na svých právech, jelikož bylo v jejím přímém důsledku zahájeno řízení proti její osobě.

[9] Stěžovatelka dále namítla, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, kdy z žádného důkazu ani jiného podkladu nevyplývá, že by v úseku, ve kterém bylo její vozidlo zaparkováno, byla umístěna dopravní značka, která by stání v dané části komunikace zakazovala. Jediná skutečnost, která takovému závěru svědčila, byla zmínka v úředním

pokračování

záznamu strážníků obecní policie, o kterém nemůže být hovořeno jako o podkladu, kterým by bylo provedeno dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností. Stěžovatelka v této souvislosti uvedla, že k prokázání přestupku, jenž spočívá v neoprávněném stání vozidla, je nutné prokázat dvě skutečnosti; předně, že v inkriminovaném úseku je stání zakázáno a následně, že vozidlo v takovém úseku stálo. Správní orgány přitom první skutečnost nijak neprokázaly. Stěžovatelka rovněž upozornila na to, že v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, kde se uplatní objektivní odpovědnost, je obviněný ve své argumentaci zcela odkázán na podklady založené ve spise. Obviněný v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se tak může hájit pouze v mezích podkladů založených ve správním spisu. Závěr krajského soudu tak nemá oporu ve spisu, neboť v něm není nijak prokázáno, že vozidlo provozované stěžovatelkou stálo v úseku komunikace, kde je stání zakázáno.

[10] Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že byla krácena na právu na ústní projednání věci a na dokazování za její přítomnosti při ústním jednání, které správní orgán I. stupně v daném případě nenařídil. Odkázala přitom na čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle které má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána. Ani konání ústního jednání před správním soudem totiž nezhojilo absenci ústního jednání před správním orgánem I. stupně, neboť během ústního jednání před správním orgánem je zjišťován skutkový stav, účastník řízení se vyjadřuje k danému skutku, případně jsou prováděny svědecké výpovědi. Skutkový stav pak není možné zjišťovat až před správním soudem.

[11] Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Krajský úřad Pardubického kraje ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se v dané věci ztotožňuje s hodnocením, které učinil krajský soud v napadeném rozsudku. V průběhu řízení před správními orgány stěžovatelka zjištěný skutkový stav nezpochybnila, a proto správní orgány při jeho posuzování vycházely z podkladů založených ve správním spisu. Stěžovatelka v kasační stížnosti ani dříve v žalobě žádné důkazy zpochybňující skutečnost, že vozidlo parkovalo v působnosti předmětné dopravní značky, nepředložila. Dále Krajský úřad Pardubického kraje uvedl, že v daném případě ústní jednání nemuselo být provedeno, když skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn a prokázán listinami založenými ve spise, a tudíž nebylo nezbytné k zajištění účelu řízení ani k uplatnění práv účastníků řízení. Stěžovatelka měla možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit ve smyslu § 38 odst. 1, resp. podle § 36 odst. 3 správního řádu, o čemž byla správním orgánem I. stupně vyrozuměna prostřednictvím zmocněnce, této možnosti však nebylo ze strany stěžovatelky ani jejího zmocněnce využito. S ohledem na výše uvedené Krajský úřad Pardubického kraje navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační

stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14] Namítla-li stěžovatelka, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku zastoupení její osoby společností FLEET Control, s. r. o., ve správním řízení, pak tuto námitku shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou. Předně je nutné konstatovat, že plná moc (nebo také průkaz plné moci) je jednostranným prohlášením zmocnitele (účastníka správního řízení) především o rozsahu zmocnění a osobě, která byla zmocněna, a dokládá, že se účastník správního řízení dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem) a že mezi zmocněncem a zmocnitelem byla o tomto zastoupení uzavřena smlouva (ať již ústní či písemná). Obsahem průkazu plné moci přitom musí být konkrétní rozsah zmocnění (srov. § 33 odst. 2 správního řádu), uvedení osoby, která je k zastupování účastníka zmocněna, podpis zmocnitele a je také třeba, aby plná moc obsahovala datum, není-li její časové omezení vyjádřeno ve vlastním textu, aby bylo zřejmé, od kterého konkrétního okamžiku je zmocněnec oprávněn úkony za zastoupeného činit. Nejvyšší správní soud přitom již dříve judikoval, že plnou moc pro správní řízení dle § 33 správního řádu lze udělit i před zahájením tohoto řízení. Zastoupení účastníka řízení pak vzniká v okamžiku zahájení příslušného řízení (viz např. rozsudek ze dne 1. 4. 2015, č. j. 1 As 9/2015 – 27, ze dne 25. 11. 2015, č. j. 2 As 167/2015 – 48, či ze dne 17. 12. 2015, č. j. 1 As 238/2015 – 28).

[15] Veškeré zákonné náležitosti plná moc udělená dne 12. 5. 2014 stěžovatelkou zmocněnci, tj. společnosti FLEET Control, s. r. o., obsahuje. Výslovně je v ní uvedeno: „Společnost PPSU s. r. o., IČO: 25992732, se sídlem Štefánikova 546, Litomyšlské Předměstí, Vysoké Mýto, tímto zmocňuje v souladu s ust. § 161 a §166 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník společnost FLEET Control, s. r. o., IČO: 24149322, se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1, PSČ 110 00, k zastupování ve věci podání vysvětlení ke správnímu deliktu a následného řízení o spáchání správního deliktu, ve věci spisové značky SZ MěÚ Litomyšl/12208/2014/Kou.“ Z citovaného znění plné moci je tak zcela zřejmé, že stěžovatelka v souladu s ustanoveními občanského zákoníku, jež se týkají jednání za právnickou osobu, prostřednictvím svého jednatele zmocnila společnost FLEET Control, s. r. o., k zastupování její osoby v rámci předmětného řízení o správním deliktu. Ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud poukazuje na závěr, který přijal v rozsudku ze dne 27. 7. 2005, č. j. 7 As 13/2005 – 62, v němž uvedl, že „[p]ři posuzování, jestli písemná plná moc nebo ústní prohlášení účastníka o udělení plné moci (do protokolu) mají potřebné náležitosti, je třeba vzít především v úvahu, zda spolehlivě prokazují oprávnění označeného zástupce jednat za účastníka řízení. V případě, že je možné bez pochybností takové oprávnění dovodit z obsahu plné moci, popřípadě z okolností, za kterých byla písemná plná moc soudu doručena nebo za kterých bylo učiněno ústní prohlášení, nemají případné vady plné moci za řízení význam“ (shodně i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26). V daném kontextu je pak třeba odkázat i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 8 As 16/2007 – 158, ve kterém tento senát vyslovil právní názor, že při posuzování rozsahu zmocnění je vždy třeba hodnotit, jakým úmyslem byli zmocnitel a zmocněnec vedeni při sepisování plné moci.

pokračování

[16] V nyní řešené věci text plné moci, jakož i následné jednání zmocnitele a zmocněnce v průběhu správního řízení jednoznačně prokazují vůli stěžovatelky být zastoupena společností FLEET Control, s. r. o., jako zmocněncem při jednání před správním orgánem pro zcela konkrétní správní řízení ve věci předmětného správního deliktu, a to ke všem úkonům dle správního řádu.

[17] Na základě shora uvedeného pak Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako nedůvodné i tvrzení stěžovatelky týkající se neúčinnosti doručování společnosti FLEET Control, s. r. o., neboť doručováno bylo v souladu s § 34 odst. 2 správního řádu právě zmocněnci stěžovatelky.

[18] Nejvyšší správní soud se dále zabýval tvrzením stěžovatelky, že krajský soud nesprávně posoudil postup správního orgánu I. stupně, který vydal výzvu k úhradě určené částky, avšak následně v rozporu s § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu nepokračoval v šetření přestupku.

[19] Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení. Je-li určená částka uhrazena nejpozději v den splatnosti, obecní úřad obce s rozšířenou působností věc odloží. V opačném případě obecní úřad s rozšířenou působností pokračuje v šetření přestupku. (srov. § 125h odst. 5 silničního zákona).

[20] Podstatnou pro posouzení důvodnosti stěžovatelčiny námitky je tedy skutečnost, zda správní orgán I. stupně splnil podmínku projednatelnosti správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, tedy zda provedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

[21] Za zcela přiléhavé pro danou věc považuje Nejvyšší správní soud odůvodnění rozsudku tohoto soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, ve kterém uvedl, že *„[š]lo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit.“*

[22] V projednávaném případě je třeba uvést, že stěžovatelka byla k podání vysvětlení vyzvána (v souladu s § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu) právě již výzvou k úhradě podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 7. 5. 2014. Na tuto výzvu však nereagovala, resp. nesdělila údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Požadovat za takového stavu po správním orgánu, aby provozovatele vozidla znovu a opakovaně vyzýval k podání vysvětlení, jak dovozuje v kasační stížnosti stěžovatelka,

popř. aby činil další rozsáhlé kroky, by bylo proti smyslu dotčené právní úpravy. V souladu s výše citovaným závěrem Nejvyššího správního soudu tak lze uzavřít, že správní orgán I. stupně v dané věci neměl, bez označení řidiče provozovatelem vozidla a za neexistence jiných podkladů vedoucích k možnosti určení konkrétního řidiče, reálnou příležitost přestupce zjistit. Za situace, kdy neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě, tak správní orgán I. stupně postupoval správně, pokud věc odložil a následně zahájil správní řízení o předmětném správním deliktu, jak také správně vyhodnotil krajský soud.

[23] Co se týče stížní námitky, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, kdy z žádného důkazu nevyplývá, že by v úseku, ve kterém bylo vozidlo stěžovatelky zaparkováno, byla umístěna dopravní značka, která by stání v dané části komunikace zakazovala, pak Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že se v nyní řešeném případě vůbec nejednalo o porušení zákazu zastavení či stání vozidla na komunikaci. Stěžovatelka se totiž jako provozovatelka vozidla dopustila správního deliktu tím, že nezajistila, aby při jeho užití na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, k čemuž došlo tak, že nezjištěný řidič výše uvedeného motorového vozidla na ulici Vodní Valy v Litomyšli porušil ustanovení o časově omezeném stání vyplývající z dopravní značky IP 13b (Parkoviště s parkovacím kotoučem), která označuje parkoviště, na kterém řidič musí při začátku stání umístit kotouč viditelně na vozidle a nastavit na něm dobu začátku stání, kterou nesmí až do odjezdu měnit. Argumentace stěžovatelky, že k prokázání přestupku spočívajícím v neoprávněném stání vozidla je nutné doložit, že v inkriminovaném úseku je stání zakázáno a že vozidlo v takovém úseku stálo, tak byla zcela nepřijatelná.

[24] Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále uvádí, že stěžovatelka zůstávala po celou dobu správního řízení neaktivní, přičemž blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně doplnila pouze tak, že jako jedinou námitku uplatnila absenci ústního jednání. K tomu je možné odkázat na rozsudek ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 - 47, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[u] pasivity obviněného z přestupku lze rozlišit dva typy situací:

[25] *V první řadě půjde o situaci, kdy již v samotném správním řízení správní orgány opatří takovou sadu důkazů, jež s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že obviněný se příslušného přestupku dopustil. Zároveň nesmí existovat žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného z přestupku. V takovém případě pasivita obviněného z přestupku ve správním řízení zásadně nemůže vést k jeho úspěchu v navazujícím soudním řízení. Výjimkou by bylo, pokud by se mu podařilo účinně zpochybnit věrohodnost nebo dostatečnost správními orgány provedených důkazů.*

[26] *Pokud však správní orgány v rámci přestupkového řízení neprovedou dostatečně úplné dokazování rozhodných skutečností (druhý typ situace), postačí i obviněnému z přestupku, který byl v řízení před správními orgány pasivní, aby poukázal na možné jiné varianty rozhodného skutkového děje, jež nebyly provedeným dokazováním vyvráceny, k tomu, aby byl v řízení před soudem úspěšný. Je případně na správním soudu, aby v mezích možností daných povahou*

pokračování

soudního přezkumu správních rozhodnutí důkazně „oddělil zrna od plev“ a případně zcela nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného provedením důkazů eliminoval.“

[27] V daném případě je z obsahu správního spisu, konkrétně z výzvy Městské policie Litomyšl ze dne 27. 3. 2014, z oznámení o správním deliktu ze dne 29. 4. 2014 a z přiložené fotodokumentace, nepochybné, že správní orgány měly i při pasivitě stěžovatelky ve správním řízení k dispozici dostatečný okruh důkazů, které předmětný správní delikt prokazují. Fotodokumentace pořízená městskou policií dokládá skutečnosti zaznamenané v oznámení o správním deliktu, kdy je mimo jiné seznatelné místo zaparkování vozidla (tj. ulice Vodní Valy v Litomyšli), jakož i to, že jeho řidič při začátku stání neumístil ve vozidle viditelně kotouč s nastavenou dobou začátku stání.

[28] Stěžovatelka přitom až v žalobě proti napadenému rozhodnutí uvedla, že *„nebylo nijak prokázáno, že by v předmětném úseku komunikace, kde bylo vozidlo stěžovatelky zaparkováno, byla v době, kdy vozidlo bylo zaparkováno, viditelně umístěna dopravní značka IP 13b.“* Tímto zcela obecným tvrzením však účinně nezpochybnila věrohodnost a dostatečnost důkazů, které měly správní orgány k dispozici, když nenabídla jinou možnou variantu rozhodného skutkového děje. Stěžovatelce totiž nic nebránilo v tom, aby v rámci soudního řízení předestřela konkrétní a možnou alternativní verzi daného skutkového děje, například že v daném úseku nebyla značka IP 13b nikdy umístěna, popřípadě že předmětná dopravní značka byla odstraněna či utržena apod. Toto však stěžovatelka neučinila, přičemž na své shora citované žalobní tvrzení v kasační stížnosti navázala (pro danou věc) zcela nepřipadnou argumentací týkající se neoprávněného stání vozidla v místě, kde je to zakázáno. Krajský soud tak postupoval zákonně a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, pokud shledal citovanou žalobní námitku přípustnou, avšak ji následně vyhodnotil jako účelovou, což také řádně odůvodnil.

[29] Nejvyšší správní soud se též zabýval stížní námitkou absence ústního jednání v rámci správního řízení o správním deliktu stěžovatelky.

[30] Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.

[31] Ve vztahu k této námitce Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, v němž vyslovil závěr, že *„[s]oulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v*

případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

[32] Citovaný závěr je plně aplikovatelný i v nyní řešené věci, kdy správní delikt spočíval v porušení ustanovení o časově omezeném stání vyplývající z dopravní značky IP 13b (Parkoviště s parkovacím kotoučem). Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě oznámení o podezření ze spáchání přestupku a přiložené fotodokumentace, z níž je patrné místo zaparkování vozidla, jakož i to, že jeho řidič při začátku stání neumístil ve vozidle viditelně kotouč s nastavenou dobou začátku stání. Správní orgán I. stupně přitom vyrozuměl stěžovatelku o zjištění protiprávního jednání nejprve ve výzvě podle § 125h zákona o silničním provozu ze dne 7. 5. 2014, č. j. MěÚ Litomyšl 12807/2014, na kterou však stěžovatelka nereagovala. Po odložení věci ve smyslu § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona správní orgán I. stupně stěžovatelce sdělil zahájení správního řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a stanovil jí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí s tím, že po jejím uplynutí přistoupí k vydání rozhodnutí (přípis ze dne 10. 6. 2014, č. j. MěÚ Litomyšl 16142/2014). Stěžovatelka na toto sdělení opět nereagovala a v řízení zůstala zcela pasivní. Za daných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatelky nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěn z podkladů založených ve správním spisu, se kterými měla stěžovatelka bezpochyby možnost se seznámit. Ta však o své vlastní vůli setrvala v předmětném řízení neaktivní, přičemž další dokazování nebylo třeba provádět.

[33] Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení nenařídil ústní jednání a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spisu. Tento závěr zároveň není v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou stěžovatelka poukazovala v kasační stížnosti, jelikož i zde bylo vysloveno, že správní řád v případech, kdy nevyžaduje obligatorní konání ústního jednání, ponechává správním orgánům prostor k úvaze, zda je ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a k uplatnění práv účastníků řízení (viz rozsudek ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 - 30).

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[35] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení

pokračování

úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a Krajskému úřadu Pardubického kraje, který by jak procesně úspěšný účastník řízení o kasační stížnosti na jejich náhradu zásadně měl právo, žádné náklady s tímto řízením nevznikly, a proto mu jejich náhradu soud nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. června 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu